

NAKSKOV FJORDDAGE

Lørdag og søndag
d. 2. og 3. september
2006

Udgiver: Styregruppen for Nakskov Fjorddage:

Preben Jelsbak • Kirsten Brødholt • Lise Simon • Niels Rahbæk-Andersen • Peder M. Larsen • Henrik Stolt Rasmussen
• Klaus Bek Nielsen • Asger Knudsen • Bjarne Enemark • Erik Petersen • Jan Sørensen • Jørgen Sørensen

Tekst: Leif Plith • Klaus Bek Nielsen • Lise Simon

VELKOMMEN TIL NAKSKOV FJORDDAGE 2006

Nakskov Fjorddage afholdes i år for 8. gang og igen præsenteres et meget flot program med masser af spændende aktiviteter for hele familien.

Styregruppen er igen i stand til at fremvise et program med adskillige nyheder sammen med de velkendte populære arrangementer, som efterhånden er blevet en tradition.

Temaet for Nakskov Fjorddage 2006 er igen fjordens historie med vægt på Vikingetiden.

Til at markere dette har man allieret sig med vikingerne fra Frederikssund, der kommer på Hestehovedet med masser af gæve vikinger og skønne skjoldmøer. De medbringer markedstelte, leger vikingelege, hvor publikum kan deltage, laver slåskampe, blæser på lur og meget mere.

Fra programpunkterne skal nævnes kunsthåndværkermarked fra kunstforeningen Ravnen, udstilling fra Lolland-Falsters Stiftsmuseum, udstilling af modelskibe, smeden, der smeder knive, friluftsgudstjeneste, spændende vandreture, fuglekikkeri, ansigtsmaling, gratis sildebord, folkedans, Højreby spillemandsdragt, jazzmusik, røgede sild, korsang med præsentation af den nye Lolland-Falster sangbog, kanal-

jesejlads, dykkeropvisning, mad lavet på skovkomfur, vikingegudstjeneste, ja, sådan kan vi blive ved.

Som sædvanlig er der mange sejlture på Nakskov Fjord med postbåden Vesta, det gode skib Gaia og den flotte fiskekutter Drost. Den nyrenoverede havnebåd fra 1914 Nakskov Havn 1 vil ligge til kajs, så man kan besøge den.

På Enehøje serverer Naturfredningsforeningen som sædvanlig grillt Øko. Et arrangement som er blevet en rigtig god tradition.

Det flotte program i Nakskovavisen rummer en udførlig beskrivelse af de mange spændende aktiviteter under Nakskov Fjorddage 2006. De fleste af aktiviteterne finder sted på de tre velkendte lokaliteter, Hestehovedet, Tårs Fiskeri- og lystbådehavn og Langø havn, men rundt omkring på Vestlolland er flere aktiviteter, så gå på opdagelse i programmet og tag ud og mærk, hvor det summer af liv og glæde ved de mange aktiviteter.

Åbningen af Nakskov Fjorddage på Hestehovedet står Nakskovs borgmester Flemming Bonne Hansen for og Nakskovgarden sørger for den musikalske underholdning. På Langø åbnes fjorddagene af borgmester Tom Larsen.

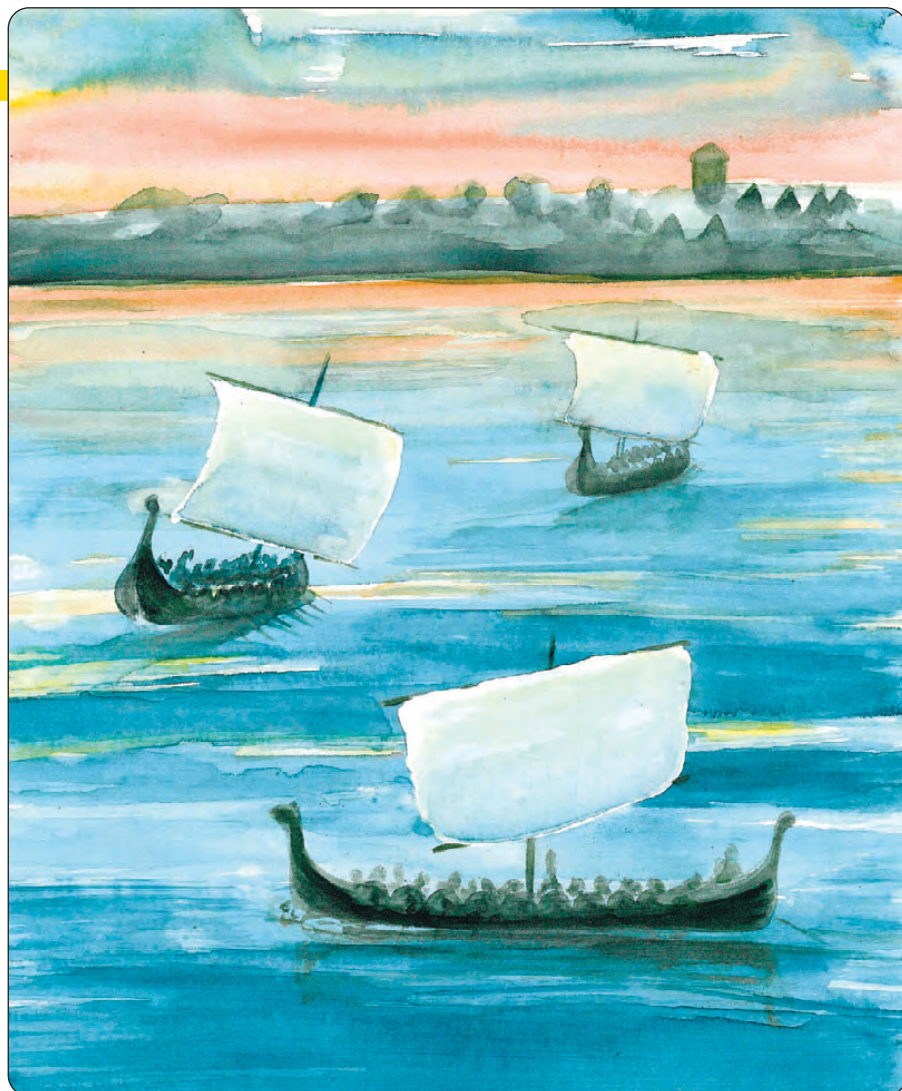
De fleste aktiviteter er gratis eller ganske billige, da formålet med Nakskov Fjorddage er at sætte fokus på de smukke naturområder i og omkring Nakskov Fjord, samt skabe opmærksomhed omkring alt det spændende, der sker på Vestlolland.

Bag det flotte program står hundredvis af personer, der brænder for Nakskov Fjorddage og som glæder sig til at gøre dagene til en stor oplevelse for de forhåbentlig mange besøgende fra nær og fjern.

På gensyn til Nakskov Fjorddage 2006 - en spændende weekend for hele familien store som små

Teksten i avisen er skrevet af Leif Plith fra Lolland-Falsters Stiftsmuseum og de smukke tegninger leveres som sædvanlig af Jens Overgård Christensen.

Årets fjorddageplakat er tegnet af børn fra SFOén Troldhøjen. Plakaten kan købes på Nakskov Turistbureau.

Vikingerne lokalhistorie

I dette år viste der sig skrækelige tegn over Northumbria som skræmte indbyggerne slemt. De bestod af mægtige hvirvelvinde og lyn, og ildsprudende drager sås flyvende i luften. En svær hungersnød fulgte snart oven på disse tegn, og lidt efter i det samme år, den 8. juni, ødelagde hedenske mænds hærgninger jammerligt guds kirke på Lindisfarne med plyndring og mord.

Ovennævnte blodige overfald har man traditionelt valgt at definere som vikingetidens begyndelse. Det fandt sted den 8. juni 793 og stedet var klostret på den hellige ø Lindisfarne

(Holy Island) i Nordengland. Overfaldet er beskrevet i den angelsaksiske krønike.

Netop vikingetiden er temaet for Nakskov Fjorddage 2006 og på disse temaside vil vi forsøge at give et kort indblik i vikingetiden og en beskrivelse af vikingerne. Teksten skal opfattes som en fortsættelse af sidste års tekst om jernalderen. Samfundet ændrer sig ikke væsentligt fra jernalder til vikingetid. Derfor har vi valgt at fokusere meget på, hvorledes samtiden opfattede de vilde vikinger.....

Den lærde Alkuin fra York, som da var leder af kejser Karl Den Stores hofskole i Aachen, blev chokeret over vikingernes angreb. Han anså vikingeoverfaldene som en gudsstraf og skrev breve til England med påmindelser om at føre et godt levned for at undgå flere gudsstraffe. Endvidere skrev han til kong Æthelred af Northumbria:

Betænk, at i næsten 350 år har vi og vore forfædre boet i dette såre smukke land og aldrig tidligere er en så rædselsfuld gerning forekommet i Britannien som den vi nu har været udsat for fra et hedensk folks side. Ej heller ville man have troet, at et sådant overfald fra havet kunne finde sted. Se den hellige Cuthberts kirke er tilstænket af blod fra guds præster. Den er berøvet alle sine kostbarheder, det sted som er mest ærværdigt for alle i Britannien er givet til rov for hedninge.

Overfaldet rystede ikke kun England men store dele af Vesteuropa.

Men vikingetogterne var troligt startet tidligere. Allerede sidst i 700 årene betragtes truslen fra norden med alvor rundt omkring i Vesteuropa og på de Britiske Øer.

Den angelsaksiske krønike fortæller endvidere om andre hændelser under kong Brihtrics (konge af Wessex-riket 786-802). Bl.a. fortælles en beretning om de første skibe, der kom med danske mænd, til England. Der var tale om tre skibe, som man regnede med var købmænd. Men da kongens

foged red ned til dem og

bad dem følge med til kongsgården slog de ham ihjel.

Allerede i 792 var kong Offa af Mercia, et de mange engelske riger, i fuld gang med at organisere forsvar i Kent mod de "hedningerne", der kommer over havet som omstrejfede flåder.

I året 795 var vikingerne nået rundt om Skotland og frem til øen Iona, hvor det gik ud over det kendte St. Columbas kloster. Samme år nåede vikingerne frem til Irland.

I året 799 blev St. Philberts kloster på øen Noirmoutier i Loireflodens munding plyndret.

Nu lod Europas mægtigste fyrste Karl den Store sig også mærke af vikingerne. I år 800 inspicerede han forsvar som han havde beordret langs frankerigets nordlige kyst indtil Seinen mod "sørøvere som befænger det galliske hav".

Opdagelsesrejsende eller kolonister?

Vikingernes skibe var virkelig blandt de fremmeste af datidens skibe. Disse slanke og meget sejldygtige, hvilket naturligt medførte at vikingerne kom langt omkring og bosatte sig mange steder, både i Vesteuropa og på mange af de ubeboede øer i det nordlige Atlanterhav. Således mener man at bebyggelsen af Island sandsynligvis opstod omkring år 870. Koloniseringen af Færøerne var sikkert startet noget før. Bosættelserne på Grønland, der udsprang fra Island, kom først i gang ca. 985 efter nogle interne stridigheder på Island. Det var Vikingerne der navngav Grønland. Netop i koloniseringsperioden var Grønland inde i en periode med varmere vejr end i dag.

Derfor var det et grønt land de første vikinger mødte da de ankom til øen. Omkring år 1000 nåede de grønlandske nordboere til Amerika, nærmere New Foundland, som vikingerne døbte Vinlandet. Her bosatte de sig en kort overgang til de blev presset væk af de indfødte, som vikingerne kaldte skrællingerne - dem vi i dag kender som indianere. Det formodes, at en af de vigtigste grunde til at vikingerne ikke kunne fastholde bosættelsen af Vinlandet, var den store afstand til Norden og dermed til nye indvandrere.

I øst havde folk primært fra Mellemsverige og Gotland bosat sig på Østersøens østkyst allerede inden togterne mod vest gik i gang. I løbet af

800 årene opstod der nordiske samfund adskillige steder på Østersøens sydkyst, i Østeuropa og langt ind i det vi i dag kender som Rusland. Herfra var der kontakt med Byzans (tidligere Konstantinopel og i dag Istanbul) samt andre dele af Mellemøsten og Nordafrika. En af de største vikingebosættelser i Rusland hed Staraya Lagoda, hvor man mener at skandinaverne bosatte sig kort før 820, Herfra tog man på togter så langt mod syd som til Sortehavet og Det Kaspiske Hav. I Konstantinopel, som vikingerne kaldte

Miklagard

(Det betyder: Den store by), udgjorde vikinger fra Rusland den vigtige del af den kongelige livgarde. Denne livvagt blev kaldt Væringerne.

"Aldrig hørte jeg en hæsligere sang..."

Samtidens beskrivelser af vikingerne

Det er indlysende at vikingerne på alle måder har gjort sig bemærket både for det positive og for det negative. Vi har heldigvis enkelte kilder, der beskriver vikingerne som mennesker og ikke kun som vilde angribere. Her følger et par eksempler der selvfølgelig er farvet af beretterens herkomst og politiske vinkel. Det er pudsigt at vi har muligheden for at se vore forfædre med arabiske øjne. Arabernes civilisation var i samtiden uden tvivl den mest veludviklede på stort set alle planer. Netop derfor skal megen af arabernes forbehold måske tages med et grand salt.

Ibn Fadlan og vikingen

Den arabiske diplomat, Ibn Fadlan, var udsendt af en arabisk Kalif. Han mødte på en diplomatisk rejse i 921, et antal nordboere i nærheden af Smolensk i Rusland. Disse nordboere kaldte han Ar-rus.

I Ibn Fadlans beretning kan man læse om vikingerne at: "De er høje som daddelpalmer og rødmossede og de bærer ikke arabiske klædningsstykker." Mændenes beklædning består ifølge Fadlan: "af en kappe spændt over højre skulder, de har alle et sværd, en økse og en kniv, som de aldrig lader sig skille fra. Deres sværd er brede og flade og riflede efter frankisk mønster (damascerede sværd). Fra finger til hals har de en samling træer, figurer og lignende (det formodes at være tatoveringer)."

"Kvinderne har på hvert bryst en beholder lavet af enten jern, sølv, kobber eller guld alt efter husbondens velhavende." Beholderen som Ibn Fadlan beskriver, er skålspænder, der benyttedes til at holde sammen på kvindernes kjoler, og det var en vigtig udsmykning.

Ibn Fadlan beretter endvidere: "De er de mest skidne af guds skabnin-

ger. De gør sig ikke rene efter (at have udtømt) ekskrementerne og ikke efter at have ladet vandet, og de vasker sig ikke efter sædudtømming. De vasker heller ikke deres hænder efter måltidet. Ja, de er som vildfærne æsler.

De er nødt til at vaske deres ansigter og hoveder hver dag i vand, som er så skident og urent, som det er muligt. Det foregår således: Pigen kommer hver morgen tidligt og har et stort fad vand med. Dette rækker hun til sin herre, og så vasker han sine hænder, ansigt og hår deri: Han både vasker det og kæmmer det i karret. Derpå snyder han næsen og spytter i det. Der bliver ikke noget snavs tilbage, som han ikke får med i vandet. Når han så er færdig med, hvad der er nødvendigt, bærer pigen karret til hans sidemand, og han gør det samme, som kammeraten har gjort. Hun holder ikke op med at bære det fra den ene til den anden, førend hun har ladet det gå på omgang til alle, som er i huset, idet hver af dem snyder næsen, spytter og vasker sit ansigt og hår deri."

Ibn Fadlans bryder sig ikke meget om vikingerne efter hans møde med dem. Han opfatter dem som værende svinske og ulækre. Vikinger er for ham barbarer, som ikke kender de mest simple regler.

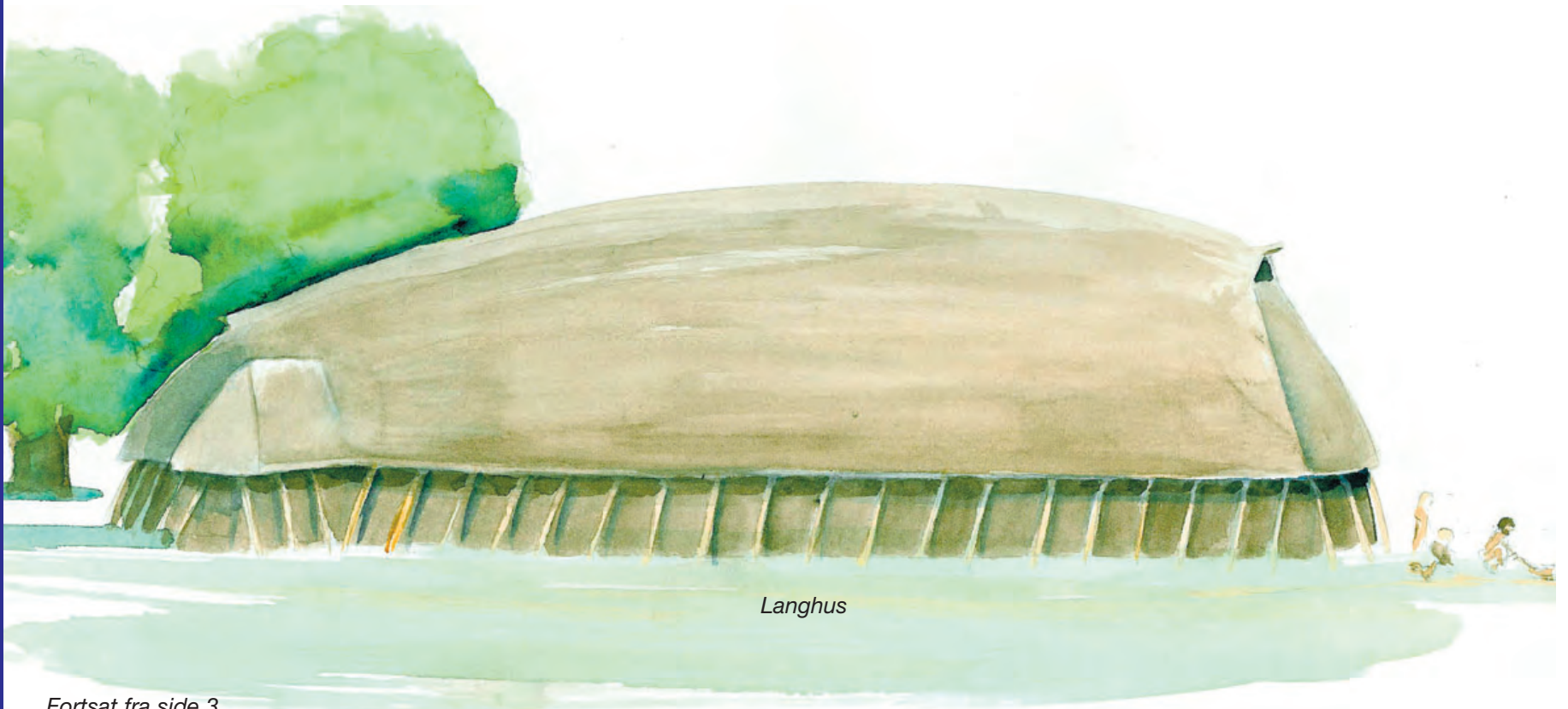
Vikingernes fremtræden hænger sikkert sammen med at de på rejse ikke var så renlige som normalt (?). For det andet er Ibn Fadlan araber og muslim og dermed ligger han under for helt andre moralske krav bl.a. om fem daglige afvaskninger under rindende vand.

Det kan anbefales at læse hele Ibn Fadlans beskrivelser da det er den mest uddybende beskrivelse af vikingernes verden vi har fra samtiden. I skriftet, der er udgivet på dansk, kan man læse om livets detaljer frem til døden.

Ibn Rustahs fremstilling af vikingerne

Ibn Rustah mødte ligeledes vikingerne på en færd til Rusland. De vikinger han mødte der, var selv på rejse i Rusland, hvilket kan have påvirket deres handlemåder og hverdagsliv.

Fortsættes side 6

Fortsat fra side 3

Ibn Rustah beskriver vikingerne som følgende: "De er renlige i klæderne, og mændene pryder sig med arm-bånd af guld. De behandler trællene pænt, og de bærer udsøgte klæder, fordi de med stor ihærdighed går ind for handlen." Og han fortsætter:

"De har stovte skikkelser og et godt udseende og er djærve. Men deres mod viser de ikke til lands. Deres angreb og ekspeditioner foretager de kun på skibe. – De bærer (vide) benklæder: til hvert par går der cirka hundrede alen tøj. Når man tager dem på, ruller man dem omkring knæene og fæstner dem der. Ingen af dem går ud for at forrette sin nødtørft alene, kun ifølge med tre kammerater, som passer på ham."

Ibn Rustahs beskrivelser og oplevelser er en kende mindre negativ. Det fremgår her at vikingerne godt kan lide at pryde sig og klæde sig i fine klæder. Hans sidste kommentar ved-

rørende forretning af nødtørft lyder fornuftig, når man er i fremmed land og måske omgivet af fjender.

At-Tartuschi's beretning fra Slesvig

Da Slesvig/Hedeby engang i midten af 900-årene fik besøg af en araber, At-Tartuschi, er det betegnende nok en araber fra Spanien. Han var rejst

Støbeform til smykker. Bemærk at smeden har dækket sig ind med 2 kort og Thors Hammer.

hertil via Frankerriget. Skildringen af byen, er som en tilfældig besøgende nu engang oplever en fremmed lokalitet, nemlig ved at lægge mærke til det, der forekommer helt anderledes og han holder det op mod sit rige hjemland.

"Sliasviq er en meget stor by ved verdenshavets yderste rand. I dens indre findes der kilder med fersk vand. Dens beboere tilbeder Sirius, bortset fra et lille antal, der er kristne og som har en kirke der. De fejrer en fest, hvor de alle kommer sammen for at ære Gud og for at spise og drikke. Hvem der slagter et offerdyr, rejser foran sit hus pæle og hænger offerdyret op derpå, hvad enten det er en okse eller vædder, en gedebuk eller et svin, for at folk kan få at vide, at han ofrer det til ære for sin gud. Byen er fattig, dens beboeres hovedernæring er fisk, hvoraf de har masser. Får en af dem børn, bliver de kastet i havet, for at man kan spare omkostningerne ved deres opfødelse. Retten til skilsmisse tilkommer

kvinderne dér - kvinden foretager skilsmisse, når hun vil. Tillige findes der på det sted en kunstig fremstillet øjensminke; når de anvender den, tager skønheden aldrig af, men tværtimod til hos mænd og kvinder. Aldrig hørte jeg en hæsligere sang end slesvigernes det er en brummen, der kommer fra deres struber, omtrønt som en hundegøen, kun mere dyrisk end den".

"Sliasviq er en meget stor by ved verdenshavets yderste rand", siger han, men fattig (i forhold til hans eget hjemlands rige byer). Hvad araberer endvidere har noteret sig, er de mange kilder med frisk vand samt den nordiske kvindes frie stilling. Han har set, at børnebegrænsning blev praktiseret ved, at man kastede uønskede spædbørn i havet. Som araber har han utvivlsomt opfattet det som noget positivt, at beboernes hovedernæring var fisk. Endvidere har han bemærket, at man under slagtning hænger dyret op, inden det parteres, men opfatter situationen som en religiøs fest, hvilket ikke nødvendigvis er tilfældet.

De danske forførelse:

Den engelske præst John of Wallingford, som var prior ved St Alban's kloster, skriver om danskerne i England: "that the Danes, thanks to their habit of combing their hair every day, of bathing every Saturday and regularly changing their clothes, were able to undermine the virtue of married women and even seduce the daughters of nobles to be their mistresses."

I England findes der endda eksempler på klager over danernes mode-lapsleri – sikkert er det, at de som John skriver, er mere populære hos kvinderne end de indfødte englændere.

Adam af Bremen og hans fremstilling af danerne

Adam af Bremen, som er udsending for ærkebispens i Hamborg, der før danskerne blev kristnet, var bispe-

stol over Danmark, skriver i *De Hamburgske Ærkebispens Historie og Nordens Beskrivelse* følgende om danerne: "På Sjælland er der samlet mængder af guld som er indkommet ved sørøverfærd. Sørøverne betaler skat til kongen for at få lov til at gøre bytte hos de barbarer, som i stort tal bor omkring det baltiske hav. Ofte misbruger de imidlertid den tilladelse, de har fået, og vender sig mod deres landsmænd. De er i den grad troløse over for hinanden, at så snart én har fanget en anden, sælger han ham uden barmhjertighed som trælle til en ven eller til en fremmed. Danerne har meget andet, såvel i deres love som i deres skikke, der strider mod rimelighed og godhed; af dette har jeg dog ikke anset det for formålstjenligt at nævne andet end, at kvinder, som er blevet skændet straks bliver solgt som slaver. Hvis mændene bliver anklaget for forbrydelse mod kongen, eller grebet i en anden misgerning, vil de hellere hals-hugges end piskes. Her findes ikke nogen anden straf end halshugning

Sværdskæfte med typisk vikingetids ornament-stk.

og trældom. Når man er dømt til døden, gælder det som en hæder at være glad, thi tårer, jammer og andre tegn på anger, som vi anser for rov-værdige, afskyr danerne i den grad, at det ikke engang er tilladt at græde over sine synder eller for sine kære afdøde."

Vikingetiden i Danmark

Langt fra alle danskere var vilde vikinger, og alle søfarere var røvere. Man mener at langt de fleste i Norden ernærede sig som bønder, en mindre gruppe var handlende og den mindste gruppe var "de vilde vikinger".

De fleste danskere var, som nævnt, almindelige bønder, som boede i små landsbyer, hvor de passede dyrene og dyrkede jorden på markerne.

Husene i landsbyerne var lange huse med ellipseformede grundplan med lige afskåret gavle. Dertil var der på gårdspladserne mindre huse og såkaldte grubehuse, der var gravet lidt ned, og ofte fungerede som værksteder og beboelse for trælle.

De større byer var fra tid til anden omgivet af volde og grave, som det ses i Hedeby, Ribe og Århus. Også her fandtes der huse af samme type som i landsbyerne, men arkæologisk kender vi fra Hedeby, mindre, firkantede huse med to til tre rum og et ildsted i det midterste.

I løbet af vikingetiden blev Danmark samlet fra at have været mange mindre stammer med hver deres høvding til et større kongedømme. Det var primært under Gorm den Gamle og Harald Blåtand at landet blev styrket. Dette på trods af et oprør mod Harald fra Fynboerne og Sjællænderne der ikke ville anerkende ham som deres konge. Først efter en blodig krig var Harald konge over Danmark og Norge. Herefter gør han landet til et kristent land og giver Danmark sin dåbsattest, den store Jellingsten, hvorpå han lod skrive: *Harald konge, lod sig rejse denne sten over Gorm sin fader og Thyra sin moder, som vandt alt Danmark, Norge og gjorde danerne kristne*".

Under Harald Blåtand blev der oprettet bispesæder i Århus, Ribe og Slesvig. Odense og Lund er sikkert også stiftet af Harald.

Harald Blåtand var en meget aktiv konge. Store byg-

Jelling stenen

gerier blev sat i gang i hans kongetid. Jellingstenen og Jellinghøjene er eksempler. Omkring 968 blev det godt 200 år gamle Dannevirke forstærket. I årene omkring 980 blev der bygget meget bl.a. den 800 meter lange bro ved Ravning, og de fire trelleborge blev bygget af militære årsager.

Harald Blåtand var endvidere den første danske konge der udstedte mønter med et kors på.

De ældste byer:

I vikingetidens og middelalderens Danmark opstod der godt 100 byer fra ca. år 700 og frem til omkring år 1500. Ældst er Ribe, hvor den første bosættelse finder sted omkring år 700. Hedeby blev anlagt omkring år 800. Århus og Odense opstår i løbet af 900-årene. Kort før år 1000 kommer Lund til, og lige efter år 1000 opstår byer som Roskilde og Viborg. Et af de senere kendetegn for disse byer er, at de bliver bispesæder. Ribe og Hedeby via Ansgars missionsstiltag i 800-årene. Århus, Odense og Lund omtales som bispesæder allerede i 900-årene.

De første Bispesæder optræder forbløffende tidligt, endda før Danmark officielt er blevet et kristent land omkring 980. Blandt de tidligste bispesæder er Århus fra 948 og Odense fra omkring 965. Først efter Harald Blåtands kristning af Danmark kommer byer som Roskilde i 1022, og Lund i 1048, til.

Vikingetiden på Lolland:

Vi ved at der har været vikinger på Lolland. Herom ingen tvivl. Vi har løsfund af genstande fra vikingetiden og vi har deres grave, men en rigtig god ren vikingetids boplads

mangler vi at finde og at udgrave. De mange begravelser og løsfund fortæller os dog, at der har været beboelse overalt på Lolland. Fra den vestlige del af øen kender vi bl.a. følgende lokaliteter og fund. (Se gul boks).

Hollenæsgård:

Undersøgelser på Hollenæs i 2002 viste, at området dækker over en større landsbykompleks. Ud over

hovedbygningen fra 1. halvdel af 1000-årene (Trelleborghuset, hus 1) påvistes yderligere to huse, som ser ud til at have afløst Trelleborghuset på stedet: hus 3, et krumvægshus, dateres til ca. 1050-1150 og hus 12, et udskudshus, dateres til ca. 1150-1250. Hertil kommer store økonomi-bygninger af forskellig type (hus 10, 11 og 13) samt diverse små huse og staklader (hus 6 med tilhørende læhegn, 7, 8, 9 og 14) og en brønd.

Hoby:

Imponerende vikingetids grav en såkaldt vogngrav i det manden var begravet med en vogn. Denne grav udgør den sidste af de tre stormandsgrave der er kendt fra Hoby. "Hobygraven" med bægerne er fra omkring 50 efter Kristi fødsel.

Vejleby:

Udgravet gravplads og dele af en mulig boplads fra vikingetid til tidlig middelalder.

Borgø, Maribo sø:

Større fund af vikingetids keramik.

Duesminde:

Skattefund fra vikingetid. Skatten indeholder bl.a. ringe og brudesølv.

Nørreballe:

Sølvskat fra vikingetid indeholder bl.a. 50 barrer, smede ringe i sølv, arabiske mønter mm.

Fejlskatten:

Sølvskat bestående af 6 sølvbægere, 5 helt uden ornamentik og en, det såkaldte "fejlsbæger", med meget flot ornamentik.

Ludsvighave:

En del vikingetids grave, heraf en del krigergrave, en indeholdende den oprindeligt imponerende økse fra Ludvigshave.

Horslunde:

Omfattende detektorfund indeholdende en del vikingetid.

Hollenæsgård:

Antydning af større vikingetidsboplads, se ovenstående.

Hominde-spærringen:

En undersøisk sejlspærring, der har beskyttet indsejlingen til Hominde.

Frederiksdal (Sandby):

Fund af sølvarmring med 6 mindre ringe påhæftet.

Ringborg fra Vikingetiden

Husene overlapper i tre tilfælde hinanden. I 1999 påvistes et smedeområde, der afgrænses af en koncentration af sodsværtede gruber. Et stort antal fundrige gruber blev udgravet med stor hjælp af lokale amatørarkæologer. Keramikmaterialet herfra viser sammen med hustyperne og de righoldige detektorfund, der også omfatter talrige mønter, at pladsen har været bebygget konti-

nuerligt fra sen vikingetid til tidlig højmiddelalder, ca. 1000-1300.

Af andre typer af fund stammende fra vikingetiden kan her nævnes de 6 runesten fra Tillitse, Skovlænge, Tågerup, Bregninge, Tirsted og Sædinge.

Enkelte af disse sten viser tydeligt at de er overgangssten i en periode,

hvor den nordiske religion, med Tyr, Thor og Odin i spidsen, kæmper mod den nye religion, ledet af ham man i vikingetiden kaldte "Hvide Krist". Tydeligst ses dette på Tillitse Stenen, der har et imponerende kors på den ene side.

Således slutter vikingetiden ligeså voldsom som den startede, med omkring 100 års krig. Ikke med en

krig mellem mennesker, men med en krig mellem guder. Guderne der tabte var de nordiske guder med Odin og Thor i spidsen. På den sejrende side stod den treenige Gud. Vikingetiden var død og født var middelalderen.

Der skal rettes en stor tak til de mange deltagende arrangører i Fjorddage 2006, der alle lægger et stort arbejde i at lave et flot arrangement. Vi ønsker alle arrangører og gæster gode oplevelser under Fjorddage 2006 - **Fjorddage Styregruppen**.

Desuden en stor tak til følgende, der har støttet Fjorddage økonomisk: Nakskov Kommune - Rudbjerg Kommune - Højreby Kommune - Ravnsborg Kommune - Leader+ - Lollands Bank - Sparekassen Lolland - Danske Bank - Nakskov Handelsstandsforening - Lolland Falsters og Langelands Købstæders Brandsocietets Fond - Lollandsfonden - Vestlollands Turistforening.